

การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์ เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย

กันต์หทัย เกษชุมพล*
รุ่งนภา พิตรปรีชา*

Abstract

The objectives of this research are as follows: 1) to study the presentation of message in Thai movie trailers for marketing promotion 2) to study the use of persuasive message in Thai movie trailers for marketing promotion and 3) to study the similarity of Thai movie trailers in each genre of movies. The research method relies on content analysis of 50 movie trailers which can categorize into 6 genres: of this research are as follows : 1) Visual part is a consist of storytelling scene and outstanding scene of the movie, audio part is the use of dialogue and music for sounds, cut technique is the most popular in editing technique and narration part is a use of vision and dialogue along with music. 2) Persuasive message in movie trailer created by 3 factors of content and structure of message; drama, message appeal, presentation of famous actor or director. 3) Similarity of historical movie trailers are presentation of spectacle scene and special effect, similarity of action movie trailers are presentation of action scene and capability of actor, similarity of comedy movie trailers are the use of funny scene and presentation of comedian actor or director, the similarity of romantic-

*กันต์หทัย เกษชุมพล (นศ.ม. การประชาสัมพันธ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553) และ รุ่งนภา พิตรปรีชา (M.A. in Comm., Fairfield University) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาการประชาสัมพันธ์ และรองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย” ของ กันต์หทัย เกษชุมพล โดยมี รองศาสตราจารย์รุ่งนภา พิตรปรีชา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้รับการประเมินผลการสอบวิทยานิพนธ์ในระดับดีมาก ของสาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ ประจำปีการศึกษา 2553

comedy movie trailers is presentation of romantic scene, similarity of horror movie trailer is presentation

of horror scene and similarity of animation movie trailer is presentation of spectacle scene in fantasy.

บทนำ

ปัจจุบันภาพยนตร์ไทยได้รับความนิยมสูงขึ้น และได้รับการยอมรับจากผู้ชมภาพยนตร์ทั้งไทยและต่างชาติ ในส่วนของความสำเร็จของภาพยนตร์ ซึ่งหมายถึงยอดขายได้ (Box-office Success) นั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับตัวภาพยนตร์ที่มีคุณภาพมากขึ้น เนื่องจากพัฒนาการด้านความสามารถในการสร้างภาพยนตร์ ฝีมือการกำกับการแสดง ความสามารถทางการแสดงของนักแสดง และบทภาพยนตร์ที่ดีแล้วนั้น การส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ภาพยนตร์เป็นที่รู้จักและผู้ชมได้รับรู้ถึงคุณค่าของภาพยนตร์นั้นๆ อีกด้วย และคงต้องยอมรับว่าตัวอย่างภาพยนตร์ (Movie Trailer) นั้น เป็นสื่อเพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ชนิดหนึ่งที่มีประสิทธิภาพสูงในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการชมภาพยนตร์ ดังจะเห็นได้จากการวิจัยของ สิริฉา เกตุเอี่ยม (2545) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยการสื่อสารการตลาดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลือกชมภาพยนตร์ไทย และพบว่า ปัจจัยด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกชมภาพยนตร์ไทยสูงสุด คือ ตัวอย่างภาพยนตร์ที่ฉายในโรงภาพยนตร์และในรายการโทรทัศน์ ซึ่งมีอิทธิพลสูงกว่าการโฆษณาทางโทรทัศน์ และโฆษณาทางหนังสือพิมพ์อีกด้วย

ดังนั้นการออกแบบและการนำเสนอเนื้อหาสาระในตัวอย่างภาพยนตร์จึงจำเป็นต้องมีความน่าสนใจ และสามารถดึงดูดใจกลุ่มเป้าหมายของภาพยนตร์ประเภทนั้นๆ ให้สนใจที่จะเข้าชมภาพยนตร์ นอกจากนั้น

ปัจจุบันสื่อใหม่ เช่น สื่ออินเทอร์เน็ตยังเอื้ออำนวยให้สามารถพบเห็นสื่อประชาสัมพันธ์รูปแบบนี้ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากการเผยแพร่ตัวอย่างภาพยนตร์อย่างเป็นทางการ (Office Trailer) จากบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์ตามเว็บไซต์ต่างๆ ที่อนุญาตให้ผู้รับสารนำตัวอย่างภาพยนตร์นั้นๆ ไปเผยแพร่ต่อตามบล็อกเว็บไซต์ส่วนตัวหรือเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media) ต่างๆ ได้ ซึ่งถือเป็นการแพร่กระจายของข่าวที่ดีอีกด้วย

จากการศึกษาพฤติกรรมการชมภาพยนตร์ไทย และการเผยแพร่กระจายสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทตัวอย่างภาพยนตร์ที่ผู้รับสารสามารถมีส่วนช่วยในการเผยแพร่ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงควรที่จะให้ความสำคัญกับการผลิตตัวอย่างภาพยนตร์ให้มีความน่าสนใจและมีประสิทธิภาพในการโน้มน้าวใจมากที่สุด เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจที่ผ่านมาภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในด้านรายได้นั้น มีการใช้การนำเสนอเนื้อหาสาระในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทยอย่างไรบ้าง จึงสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้รับสารต้องการเข้าชมภาพยนตร์ไทยเรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี

ปัญหานำวิจัย

1. การนำเสนอเนื้อหาสาระในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในด้านรายได้เป็นอย่างไรบ้าง

2. การใช้สารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในด้านรายได้เป็นอย่างไรบ้าง

3. การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทยที่ประสบความสำเร็จในด้านรายได้ในแต่ละประเภทของภาพยนตร์มีลักษณะเด่นร่วมกันหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย

2. เพื่อศึกษาการใช้สารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย

3. เพื่อศึกษาลักษณะเด่นร่วมกันในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทยแต่ละประเภทของภาพยนตร์

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาด โดยศึกษาจากตัวอย่างของภาพยนตร์ไทยที่ทำรายได้สูงสุดในประเทศไทย อันดับ 1-50 อ้างอิงจากเว็บไซต์ Siamzone.com และทำการตรวจสอบความถูกต้องจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ซึ่งทุกเรื่องเป็นภาพยนตร์ไทยที่เข้าฉายในโรงภาพยนตร์ระหว่างปี พ.ศ. 2540 – 2553 ทั้งหมด

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย” นี้

เป็นการศึกษาวิจัยในลักษณะ “การวิจัยเชิงคุณภาพ” เพื่อที่จะอธิบายรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาสารของตัวอย่างภาพยนตร์ โดยใช้เทคนิคแบบการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) รวมไปถึงการอธิบายด้วยแนวคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์ การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ และการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจ สำหรับกลุ่มประชากร “ตัวอย่างภาพยนตร์” ผู้วิจัยได้ใช้วิธีเลือกสุ่มตัวอย่างแบบคัดสรร (Selective Sampling) โดยทำการเลือกภาพยนตร์ไทยที่ทำรายได้สูงสุดในประเทศไทย 50 อันดับ ซึ่งทุกเรื่องเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ระหว่างปี พ.ศ. 2540 ถึง พ.ศ. 2553 โดยสามารถนำมาจัดแบ่งตามประเภทของภาพยนตร์ออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ ภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ จำนวน 4 เรื่อง ภาพยนตร์บู๊ จำนวน 6 เรื่อง ภาพยนตร์ตลก จำนวน 22 เรื่อง ภาพยนตร์รักวัยรุ่น จำนวน 9 เรื่อง ภาพยนตร์ผีสยองขวัญ จำนวน 7 เรื่อง และภาพยนตร์แอนิเมชัน จำนวน 2 เรื่อง

โดยมีการแบ่งเป็นประเด็นการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 วิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์ โดยจะศึกษาวิธีการแบ่งส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์จากงานวิจัยเรื่อง “บทบาทของภาพยนตร์ตัวอย่างในการนำเสนอเพื่อโน้มน้าวใจ” ของ พนิดา สมภพกุลเวช (2544) ประกอบกับแนวคิดเรื่องเสียงในภาพยนตร์ของ Helen Fulton (2005) และการศึกษาเรื่องการตัดต่อภาพของ Thomas H. Bivins (2006) มาเป็นกรอบการวิจัย และนอกจากนั้นยังได้ศึกษาเรื่องการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ของ Louise Giannetti (2008) และเทคนิคการถ่ายภาพของ Helen Fulton (2005) เพื่อวิเคราะห์ด้านการเล่าเรื่องและเทคนิค

การถ่ายภาพที่มีผลต่อการนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์ให้มีความน่าสนใจ

ประเด็นที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหาสารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์จากกรอบแนวคิดการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจ ของ Dennis L. Wilcox (2005) ประกอบกับแนวคิดเรื่องกลยุทธ์จูงใจในสาร

ประเด็นที่ 3 วิเคราะห์ลักษณะเด่นร่วมกันของตัวอย่างภาพยนตร์ในแต่ละประเภทของภาพยนตร์ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลต่อจากผลการศึกษาที่ได้จากการศึกษาในประเด็นที่ 1 และประเด็นที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับประเภทของภาพยนตร์

Warren Buckland (2008) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของภาพยนตร์ (Genre Film) คือ ผลผลิตของการผลิตภาพยนตร์จำนวนมากของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในฮอลลีวูด การศึกษาเรื่องประเภทของภาพยนตร์จะให้ความสำคัญกับความคล้ายคลึงกันที่ปรากฏในกลุ่มของภาพยนตร์ ซึ่งเป็นการศึกษาในมุมมองเพื่อที่จะจัดกลุ่มภาพยนตร์ที่มีพื้นฐานเหมือนกัน

กัจกร หลุยยะพงศ์ และ สมสุข หินวิมาน (2552) กล่าวถึงการแบ่งประเภทของภาพยนตร์ไว้ว่า ประเภทของภาพยนตร์ หรือ ฌองส์ (Genres) ซึ่งเป็นคำสั้นๆ มาจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึงงานศิลปะด้านหนังสือ ภาพวาด แดงการภาพยนตร์นำมาใช้สำหรับการจัดประเภทที่เหมือนกันด้วยเนื้อหาของเรื่องหรือลักษณะการนำเสนอที่คล้ายคลึงกัน จัดเข้าเป็นกลุ่มหมวดหมู่ของภาพยนตร์ โดยนักทฤษฎี หรือนักวิเคราะห์ที่เห็นพ้องต้องกัน “ฌองส์” ในภาพยนตร์บันเทิงทั่วไป ได้แก่ ประเภทน่ากลัวสยองขวัญ (Horror) ลึกลับ

สอปรส่วน (Suspense) ตลก (Comedy) นักเลงอันธพาล เจ้าพ่อ (Gangster) จินตนาการ (Fantasy) วิทยาศาสตร์ (Sci-fi) เคาบอย (Western) ชีวิต (Drama) และความรัก (Romance) เป็นต้น ส่วนภาพยนตร์ไทยประเภทต่างๆ ที่แบ่งตามเกณฑ์พิจารณาของชมรมวิจารณ์บันเทิง โดยทั่วไปแล้ว แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ หนังตลก หนังบู๊ หนังชีวิต หนังผี หนังโป๊

Warren Buckland (2008) กล่าวว่า เนื่องจากเส้นแบ่งของการแบ่งประเภทภาพยนตร์นั้นไม่ชัดเจนพอ และนอกจากนั้นประเภทของภาพยนตร์ยังไม่หยุดนิ่งแต่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงได้เสมอ ทำให้ภาพยนตร์ประเภทหนึ่งสามารถมีลักษณะร่วมกันกับประเภทอื่นๆ ได้มากกว่าหนึ่งประเภทอีกด้วย ตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์ร้องเพลงเคาบอย (Singing Cowboy) สามารถจัดเป็นประเภทภาพยนตร์เพลง (Musical) และภาพยนตร์เคาบอย (Western) ได้ทั้งสองประเภท

จึงเป็นเรื่องปกติ หากว่าภาพยนตร์หลายประเภทมีลักษณะร่วมกัน หรือมีความคล้ายคลึงกันมาก เช่น ภาพยนตร์สยองขวัญกับภาพยนตร์เขย่าขวัญและภาพยนตร์ลึกลับตื่นเต้น ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความหายนะกับภาพยนตร์ต่อสู้เพื่อรอดชีวิต ภาพยนตร์สงครามกับภาพยนตร์ผจญภัย และภาพยนตร์นิยายวิทยาศาสตร์กับภาพยนตร์จินตนาการ และ ถ้าหากว่าภาพยนตร์เรื่องหนึ่งจะมีลักษณะคาบเกี่ยวอยู่หลายประเภท ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งอาจเป็นภาพยนตร์สยองขวัญ ในขณะที่เดียวกัน ก็มีลักษณะของภาพยนตร์นิยายวิทยาศาสตร์อยู่ด้วย แต่โดยทั่วไปแล้วภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง มักอยู่ในประเภทใดประเภทหนึ่งเพียงประเภทเดียว เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเด่นที่สุดที่ปรากฏ

โดยในการวิจัยครั้งนี้จะใช้แนวคิดการแบ่งประเภทของภาพยนตร์เพื่อประกอบการพิจารณา

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาสารของตัวอย่างภาพยนตร์ แบ่งตามประเภทของภาพยนตร์ โดยมีการปรับประเภทของภาพยนตร์ให้เฉพาะเจาะจงและเหมาะสมกับตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถอธิบายลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างนั้นๆ ได้อย่างดีที่สุด

2. แนวคิดการเล่าเรื่องในภาพยนตร์

Warren Buckland (2008) กล่าวว่าไว้ว่า การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ไม่ได้เป็นเพียงแค่ชุดเหตุการณ์มาเรียงต่อกัน แต่ในแต่ละชุดของเหตุการณ์ต่างๆ จะมีความเกี่ยวเนื่องกันในเชิงเหตุและผล ถ้าหากเป็นการเล่าเรื่องที่ยึดหลักของความเป็นเหตุเป็นผล เหตุการณ์หนึ่งในเรื่องจะเป็นผลมาจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น และเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นเอง เช่นเดียวกันกับฉากแต่ละฉากในภาพยนตร์ที่มีการเล่าเรื่องตามหลักเหตุและผล การเรียบเรียงฉากจะเรียงต่อกันตามความเป็นเหตุเป็นผลกัน แต่อย่างไรก็ตามข้อขัดแย้งและฉากในภาพยนตร์ทั้งหมดไม่จำเป็นที่จะต้องเรียงตามความเป็นเหตุเป็นผลเสมอไป เช่น ภาพผู้ชายคนหนึ่งจูงสุนัข ฉายตามด้วยภาพใกล้ของสุนัข ในกรณีนี้ถ้าเรียงภาพสลับกัน ความหมายของการเล่าเรื่องจะไม่มี ความเปลี่ยนแปลง เนื่องจากทั้งสองภาพไม่ได้เชื่อมต่อกันด้วยความเป็นเหตุเป็นผล ข้อขัดแย้งนี้จะเรียกว่าเป็นการอธิบาย (Descriptive) ไม่ใช่การบรรยาย (Narrative) นอกจากนั้นเหตุการณ์ต่างๆในเรื่อง ยังไม่จำเป็นจะต้องเรียงต่อกันเป็นเส้นตรง หรือเรียงตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นก่อนหลัง ถึงแม้ว่าการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์บางเรื่อง เช่น ภาพยนตร์ที่มีการเล่าย้อนอดีต (Flashback)

จะไม่เล่าเรื่องตามลำดับเวลา เหตุการณ์ต่างๆ จะไม่ได้เรียงต่อกันเป็นเส้นตรงซึ่งเป็นเทคนิคที่ทำให้เรื่องราวดูซับซ้อนและน่าลงนามากยิ่งขึ้น

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2546) กล่าวว่า บทภาพยนตร์เป็นรูปแบบหนึ่งของการเล่าเรื่องที่มีปัจจัยสำคัญเดียวกัน คือประกอบด้วย แก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (plot) การแสดง (drama) ความขัดแย้ง (Conflict) จุดสูงสุด (Climax) บทสรุปของเรื่อง (resolution) และบทพูด (dialogue)

การศึกษาเรื่องการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ และเทคนิคต่างๆสำหรับภาพยนตร์ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดเหล่านี้เพื่อเป็นกรอบการวิจัยในประเด็นวิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์ เพื่อจำแนกองค์ประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์ตามโครงสร้างการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ และช่วยในการวิเคราะห์เพิ่มเติมในด้านการใช้เทคนิคต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

3. แนวคิดการสื่อสารและการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจ

การออกแบบสาร (Message design) คือ ขั้นตอนการนำข้อมูลที่ได้มาคัดเลือกและกำหนดรูปแบบการนำเสนอให้เหมาะสมกับผู้รับสาร ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างยิ่งในการควบคุมข่าวสารมิให้เพี้ยนไป ตลอดจนจนเป็นการช่วยให้สารสามารถทะลุทะลวงเข้าไปสู่ความเข้าใจของผู้รับสารได้ชัดเจน (กาญจนา แก้วเทพ, 2551)

Wilcox (2005) กล่าวว่าไว้ว่าในการวางแผนการสร้างสารที่ใช้ในการสื่อสารจะต้องตัดสินใจว่าสารหลัก (Key Message) ที่ต้องการจะส่งออกไปนั้นคืออะไร และต้องการให้ผู้รับสารคิดอย่างไร เชื่ออย่างไร และ

ปฏิบัติอย่างไร ดังนั้นผู้สร้างสารจึงจำเป็นต้องรวบรวมหลักฐานและข้อมูลเกี่ยวกับความรู้และความเชื่อปัจจุบันของผู้รับสาร เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยการทำการวิจัยหรือการสำรวจ โดยที่สารจะต้องมีความเป็นไปได้ เชื่อถือได้ มีความเป็นจริง และสามารถนำมาโน้มน้าวใจได้ นอกจากนั้นสารจะต้องมีความชัดเจน และเข้าใจได้ในคำหรือวลีที่คุ้นเคย โดยสิ่งที่สำคัญที่สุดคือจะต้องสามารถทำให้ผู้รับสารประจักษ์ว่าความคิดที่นำเสนอเป็นประโยชน์ต่อผู้รับสาร

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้นำวิธีการเขียนเพื่อโน้มน้าวใจจากหนังสือ “Public Relations Writing and Media Technique” ของ Dennis L. Wilcox (2005) มาเป็นกรอบการวิเคราะห์สารเพื่อการโน้มน้าว ได้แก่ปัจจัยดังต่อไปนี้คือ การวิเคราะห์ผู้รับสาร (Audience Analysis) การใช้แหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ (Source Credibility) ผลประโยชน์ที่จะได้รับ (Appeal of Self-interest) ความชัดเจนของสาร (Clarity of the Message) จังหวะและบริบทแวดล้อม (Timing and Context) สัญลักษณ์ สโลแกน และตัวย่อ (Symbols, Slogans and Acronyms) เครื่องหมายภาษา (The Red Cross) ความหมายของภาษา (Semantics) การเสนอแนะให้กระทำ (Suggestions for Action) เนื้อความและโครงสร้างสาร (Content and Structure)

4. งานวิจัยเกี่ยวกับส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์

พนิดา สมภกุลเวช (2544) ศึกษาเรื่องบทบาทของภาพยนตร์ตัวอย่างในการนำเสนอเพื่อ

โน้มน้าวใจ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงลักษณะของส่วนประกอบและบทบาทของแต่ละส่วนในภาพยนตร์ตัวอย่าง เพื่อเข้าใจถึงจุดขายของภาพยนตร์ที่นำเสนอผ่านภาพยนตร์ตัวอย่าง รวมถึงวิธีการนำเสนอภาพยนตร์ตัวอย่างเพื่อให้สามารถโน้มน้าวใจผู้ชมได้ และเพื่อทราบถึงความใกล้เคียงและสอดคล้องของการเลือกประเด็นเพื่อโน้มน้าวใจในภาพยนตร์ตัวอย่างของภาพยนตร์ ผลการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์ตัวอย่างมีส่วนประกอบหลัก 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่เป็นภาพซึ่งประกอบด้วยฉากที่เลือกตัดตอนมา ซึ่งมีความแตกต่างไปตามประเภทของภาพยนตร์และเนื้อหาของภาพยนตร์แต่ละเรื่อง และตัวอักษรซึ่งจะมีรูปแบบสอดคล้องกับเนื้อหาภาพยนตร์ และส่วนที่เป็นเสียง ประกอบด้วย เสียงบรรยาย เสียงประกอบ และเพลงหรือดนตรีประกอบ โดยส่วนประกอบทั้งภาพและเสียงจะมีความสอดคล้องกับประเภทของภาพยนตร์ และสร้างความโดดเด่นของเนื้อหาภาพยนตร์แต่ละเรื่อง เป็นการสื่อสารการตลาดจุดขายที่สร้างความแตกต่างของภาพยนตร์เรื่องนั้นจากเรื่องอื่น และพบว่าจุดขายที่นำเสนอในภาพยนตร์ตัวอย่างแบ่งออกได้เป็นจุดขายที่เป็นบุคคลและจุดขายที่มาจากตัวภาพยนตร์ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่า ภาพที่ปรากฏในภาพยนตร์ตัวอย่างและภาพยนตร์เรื่องเต็มมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน

ผลการวิจัย

1. การนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทย

ส่วนที่เป็นภาพ

ตารางที่ 1: ส่วนที่เป็นภาพในตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภทของภาพยนตร์

ประเภท ภาพยนตร์	ฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์	ฉากที่เพิ่มมาจาก ภาพยนตร์	ส่วนที่เป็นตัวอักษร
อิงประวัติ- ศาสตร์	ภาพเรื่องราวการสู้รบของวีรบุรุษและ วีรสตรีในประวัติศาสตร์ไทยที่กล้าหาญ และเสียสละเพื่อปกป้องบ้านเมืองของ ไทย ความยิ่งใหญ่ของฉากการต่อสู้ และการใช้เทคนิคพิเศษที่สมจริง	-	- ให้ข้อมูลรายละเอียด - บรรยายเรื่องราว - เสริมอารมณ์ของเรื่อง
บู๊	ภาพที่นำเสนอเทคนิคการต่อสู้ การใช้ เทคนิคพิเศษที่สมจริง การนำเสนอ นักแสดงและความสามารถในการ แสดงบทบาทด้านบู๊	ฉากแนะนำชื่อ ทำการต่อสู้ และแนะนำตัวละคร	- ให้ข้อมูลรายละเอียด - บรรยายเรื่องราว - แบ่งประเภทเหตุการณ์ - เสริมอารมณ์ของเรื่อง
ตลก	ท่าทางตลก หรือสถานการณ์ที่ตลก โดยจะเน้นการนำเสนอภาพของนักแสดง นำที่มักจะเป็น นักแสดงตลกที่มี ชื่อเสียง	ฉากแนะนำตัวละคร และ ฉากเบื้องหลัง การถ่ายทำ	- ให้ข้อมูลรายละเอียด - บรรยายเรื่องราว - แบ่งประเภทเหตุการณ์ - เสริมอารมณ์ของเรื่อง
รักวัยรุ่น	ภาพที่สามารถเล่าเรื่องราวในด้านความ รักของตัวละครหลักได้ สอดแทรกภาพ ฉากที่มีความตลกสนุกสนาน	ฉากแนะนำตัวละคร	- ให้ข้อมูลรายละเอียด - บรรยายเรื่องราว - แบ่งประเภทเหตุการณ์ - เสริมอารมณ์ของเรื่อง
ผีสยองขวัญ	การนำเสนอภาพผีและฉากที่มีลักษณะ ของบรรยากาศที่น่ากลัว	ภาพผีจากเรื่องจริง	- ให้ข้อมูลรายละเอียด - บรรยายเรื่องราว - แบ่งประเภทเหตุการณ์ - เสริมอารมณ์ของเรื่อง
แอนิเมชัน	ภาพที่มีสีสันสดใส และเน้นที่คุณภาพ ของภาพแอนิเมชันที่สามารถสร้างได้ สมจริง และนำเสนอเล่าเรื่องราวได้	-	- ให้ข้อมูลรายละเอียด - บรรยายเรื่องราว - แบ่งประเภทเหตุการณ์

ส่วนที่เป็นภาพของตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 50 เรื่องนี้ ส่วนใหญ่จะใช้ภาพที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ที่สามารถเล่าเรื่องราวได้ และนำเสนอสารที่ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจะมีความแตกต่างกันตามประเภทของภาพยนตร์ ดังที่แสดงให้เห็นจากตารางข้างต้น

นอกจากนั้นยังมีการใช้ฉากที่เพิ่มมาจากเนื้อเรื่องในภาพยนตร์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นภาพฉากที่น่าภาพที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ปะติดกับส่วนที่เป็นตัวอักษรเพื่อแนะนำตัวละคร และภาพจากเหตุการณ์จริงที่เพิ่มเข้ามาเพื่อเสริมเรื่องราวในตัวอย่างภาพยนตร์

อันได้แก่ ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำที่มีการจับตัวจริงของนักแสดงในตัวอย่างภาพยนตร์เรื่องช็อคโกแลต ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำที่นักแสดงหลุดข้าด้วย ความตลกในภาพยนตร์ตัวอย่างเรื่องสาระแนสิบล้อ ตัวอย่างภาพถ่ายตีความในตัวอย่างภาพยนตร์เรื่องชุดเตอร์กิดตีความ และภาพเด็กแฝดสยามในตัวอย่างภาพยนตร์เรื่องแฝด

ในด้านเทคนิคการถ่ายภาพ เมื่อพิจารณา ลักษณะของการใช้ภาพจากการแยกส่วนประกอบของการนำเสนอสารในตัวอย่างภาพยนตร์จะเห็นว่า มีการใช้เทคนิคการถ่ายภาพทั้ง 3 ประเภท ซึ่งจะมีเกณฑ์การใช้เทคนิคที่ต่างกันไปดังนี้

ตารางที่ 2 : เทคนิคการถ่ายภาพและลักษณะภาพในตัวอย่างภาพยนตร์

เทคนิคการถ่ายภาพ	ลักษณะภาพ
ภาพใกล้ (Close-up)	ภาพตัวละครเดี่ยวที่มีบทพูดหรือใช้สำหรับแนะนำตัวละคร ซึ่งในตัวอย่างภาพยนตร์ทุกประเภทมีการใช้ภาพใกล้นี้เป็นส่วนใหญ่ และมีการใช้ภาพผืนหรือภาพที่เน้นรายละเอียดความน่ากลัวในตัวอย่างภาพยนตร์ผีของขวัญ
ภาพปานกลางหรือภาพขนาดกลาง (Medium Shot)	ตัวละคร 2 คนขึ้นไป หรือใช้กับภาพตัวละครเดี่ยวที่ต้องการแสดงให้เห็นองค์ประกอบรวมของภาพด้วย โดยจะนิยมใช้ในตัวอย่างภาพยนตร์ตลก ภาพยนตร์รักวัยรุ่น และภาพยนตร์ผีของขวัญ
ภาพไกล (Long Shot)	ภาพที่แสดงให้เห็นสถานที่ ฉากในสมรภูมิรบ และฉากที่มีการต่อสู้ในตัวอย่างภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์บู๊ และภาพยนตร์แอนิเมชัน

นอกจากนั้นในด้านเทคนิคการถ่ายภาพยังมีการใช้ภาพที่ใช้การถ่ายทำด้วยเทคนิคพิเศษ เช่น ภาพไฟไหม้ และภาพฉากระเบิดที่สมจริง ในตัวอย่างภาพยนตร์ประเภทอิงประวัติศาสตร์และภาพยนตร์บู๊อีกด้วย สำหรับส่วนที่เป็นตัวอักษรที่ใช้ในตัวอย่าง

ภาพยนตร์ สามารถแบ่งเป็นประเภทตามหน้าที่ที่ใช้ในตัวอย่างภาพยนตร์ได้ดังต่อไปนี้

1. ส่วนที่เป็นตัวอักษรที่ทำหน้าที่ให้ข้อมูลรายละเอียด ได้แก่ การให้ข้อมูลชื่อเรื่อง ชื่อบริษัทผู้ผลิต ภาพยนตร์ ชื่อนักแสดง ชื่อผู้กำกับภาพยนตร์ และ

กำหนดการฉาย โดยการให้ข้อมูลชื่อเรื่องและชื่อบริษัท ผู้ผลิตภาพยนตร์จะมีปรากฏในทุกตัวอย่างภาพยนตร์ ส่วนชื่อนักแสดงและชื่อผู้กำกับภาพยนตร์ จะมีการนำเสนอที่แตกต่างกันไปตามประเภทของตัวอย่างภาพยนตร์ โดยภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จะมีการนำเสนอชื่อผู้กำกับภาพยนตร์ของภาพยนตร์ที่กำลังกำกับโดย หม่อมเจ้าชาตรี เฉลิมยุคล ภาพยนตร์นี้จะนำเสนอชื่อนักแสดงของภาพยนตร์ที่นำแสดงโดย จา พนม และจีจ้ายาฉิน ภาพยนตร์ตลกจะนำเสนอชื่อนักแสดงหรือผู้กำกับภาพยนตร์ อันได้แก่ หม่า จักมก เท่ง เถิดเทิง โห่ง 3 ข่า ไนต์ เชิญยิ้ม และจตุรงค์ มกจ๊ก ภาพยนตร์รักวัยรุ่นจะนำเสนอโดยอ้างอิงผลงานการกำกับภาพยนตร์ประเภทนี้ที่เคยประสบความสำเร็จมาก่อน อันได้แก่ผลงานในภาพยนตร์เรื่องแฟนฉัน และเพื่อนสนิท ส่วนภาพยนตร์ประเภทแอนิเมชันจะไม่มี การนำเสนอชื่อนักแสดงและผู้กำกับภาพยนตร์

2. ส่วนที่เป็นตัวอักษรที่ทำหน้าที่บรรยายเรื่องราว หมายถึงการใช้ตัวอักษรบรรยายในการเล่าเรื่องราวหลักๆ ของเรื่อง โดยภาพยนตร์ที่ใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรเพื่อบรรยายเรื่องราวมีจำนวนทั้งหมด 18 เรื่องด้วยกัน

3. ส่วนที่เป็นตัวอักษรที่ทำหน้าที่แบ่งประเภทของเหตุการณ์ หมายถึงการใช้ตัวอักษรบรรยายในการเล่าเรื่องราวโดยใช้แบ่งประเภทของชุดเหตุการณ์ตามคำบรรยายนั้นๆ โดยตัวอย่างภาพยนตร์ที่มีการใช้การบรรยายประเภทนี้มีจำนวน 24 เรื่องด้วยกัน

4. ส่วนที่เป็นตัวอักษรที่ทำหน้าที่เสริมอารมณ์ของเรื่อง อาจใช้เป็นข้อความที่เสริมเข้ามาเพื่อเกริ่นเรื่องหรือเน้นย้ำให้เกิดอารมณ์ตามเรื่อง ตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรประเภทนี้มีจำนวน 20 เรื่องด้วยกัน

จะเห็นว่าตัวอย่างภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆ อาจมีการใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรเพื่อจุดประสงค์ที่

หลากหลาย มากกว่าใช้เพื่อบอกข้อมูลรายละเอียดเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีการใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรเพื่อเล่าเรื่องราว แบ่งประเภทเหตุการณ์ หรือเสริมอารมณ์ของเรื่องได้อีกด้วย

กล่าวโดยสรุปคือ ถึงแม้ตัวอย่างภาพยนตร์ในแต่ละประเภทจะมีการนำเสนอส่วนที่เป็นภาพแตกต่างกันไปตามประเภทของภาพยนตร์ แต่หากพิจารณาโดยรวมทุกประเภทของภาพยนตร์เข้าด้วยกันแล้ว จะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นภาพจะเน้นที่ฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ที่สามารถเล่าเรื่องราวตามที่ตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภทต้องการนำเสนอ และเน้นการนำเสนอภาพนักแสดงที่มีชื่อเสียง โดยส่วนที่เป็นฉากที่เพิ่มมาจากในเรื่องราวของภาพยนตร์เพื่อเสริมเรื่องนั้นมีใช้เป็นส่วนน้อย แต่จะใช้เพื่อเป็นส่วนแนะนำตัวละครเสียมากกว่า นอกจากนั้นจะมีการใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรที่เป็นอักษรนำเสนอชื่อบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์ในทุกตัวอย่างภาพยนตร์ ส่วนการแนะนำชื่อนักแสดงและผู้กำกับ การแสดงนั้นจะมีการใช้เฉพาะในตัวอย่างภาพยนตร์ที่มีการใช้นักแสดงหรือผู้กำกับที่มีชื่อเสียงเฉพาะด้านนั้นๆ และยังมีการใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรเพื่อการเล่าเรื่องราวโดยใช้เพื่อแบ่งเป็นประเภทเหตุการณ์มากที่สุด

ส่วนที่เป็นเสียง

สำหรับส่วนที่เป็นเสียงในตัวอย่างภาพยนตร์ทั้ง 50 เรื่องนี้ จะมีลักษณะการใช้เสียงในตัวอย่างภาพยนตร์ที่แตกต่างกันไปโดยเสียงหลักที่พบในตัวอย่างภาพยนตร์ส่วนใหญ่คือเสียงพูดของตัวละคร คนตรีหรือเพลงประกอบและเสียงประกอบซึ่งขึ้นอยู่กับประเภทของภาพยนตร์หรือสถานการณ์ในฉากที่ตัดตอนมาจาก

ภาพยนตร์ โดยที่มีตัวอย่างภาพยนตร์เป็นส่วนน้อย บรรยายจะหายไปมากที่สุด โดยลักษณะของส่วนที่เป็น
ที่ใช้เสียงบรรยาย และเมื่อมีการใช้เสียงบรรยายจะมี เสียงในตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภทสรุป
เพียงการใช้ในตอนต้นของตัวอย่างภาพยนตร์และเสียง ได้ดังในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ส่วนที่เป็นเสียงในตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภทของภาพยนตร์

ประเภท ภาพยนตร์	เสียงบรรยาย	เสียงพูด	เสียงประกอบ	ดนตรีประกอบ	เพลง ประกอบ
อิงประวัติ- ศาสตร์	-	ตรงตามฉาก	เสียงระเบิด และเสียงสู้รบ	ยิ่งใหญ่ และเร้าใจ	-
บู๊	ในช่วงต้น	มีการใช้น้อยมาก และไม่มีส่วน ในการเล่าเรื่อง	เสียงการต่อสู้	เร้าใจ	-
ตลก	ส่วนใหญ่ไม่ใช่ เสียงบรรยาย	ตรงตามฉากที่มี บทพูดตลก	จังหวะตลก	สนุกสนาน	เพลงลูกทุ่ง
รักวัยรุ่น	ใช้เสียงตัวละคร เอกบรรยายเรื่อง ในช่วงต้น	ตรงตามฉาก และมีส่วนใน การเล่าเรื่อง	จังหวะตลก	สนุกสนาน	เพลงที่มี เนื้อหาตรงกับ เนื้อเรื่อง
ผีสยองขวัญ	ส่วนใหญ่ไม่ใช่ เสียงบรรยาย	ตรงตามฉากแต่ ไม่มีส่วนในการ เล่าเรื่องเท่าส่วน ที่เป็นภาพ	เสียงน่ากลัว และน่าตกใจ	น่ากลัว	-
แอนิเมชัน	-	ตรงตามฉาก และมีส่วนใน การเล่าเรื่อง	เสียงการสู้รบ	แฟนตาซี	-

กล่าวโดยสรุปคือ การใช้เสียงในตัวอย่างภาพยนตร์หากพิจารณาโดยรวมทุกประเภทของภาพยนตร์ จะเห็นได้ว่า ส่วนที่เป็นเสียงจะขึ้นอยู่กับลักษณะการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ โดยภาพยนตร์ที่เน้นอารมณ์ของเรื่องมากกว่าการนำเสนอเรื่องราวจะเน้นที่การใช้เสียงดนตรีหรือเพลงประกอบที่สอดคล้องกับอารมณ์ของเรื่องราวในตัวอย่างภาพยนตร์ ซึ่งพบมากในตัวอย่างภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์บู๊ และภาพยนตร์ผีของขวัญ และการใช้เสียงประกอบที่สอดคล้องกับภาพฉากเหตุการณ์ ในขณะที่ตัวอย่างภาพยนตร์ที่เน้นเรื่องราวหรือเนื้อหาในบทสนทนาของตัวละคร ส่วนที่เป็นเสียงบรรยายและเสียงพูดของตัวละครก็จะมีมีความสำคัญกว่าเสียงดนตรีหรือเพลงประกอบ และใช้เสียงดนตรีหรือเพลงประกอบเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการเสริมเรื่องราวให้ได้อารมณ์มากขึ้น ภาพยนตร์ตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีลักษณะการใช้เสียงอยู่ในกลุ่มนี้คือ ภาพยนตร์ดลก ภาพยนตร์รักวัยรุ่นและภาพยนตร์แอนิเมชัน

เทคนิคการตัดต่อ

ในด้านเทคนิคการตัดต่อในตัวอย่างภาพยนตร์ ทั้ง 50 เรื่องที่นำมาวิเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาจัดกลุ่มการใช้เทคนิคการตัดต่อในแต่ละเรื่องได้เป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่ใช้การตัดตรงทั้งหมดหรือใช้การตัดตรงเป็นส่วนใหญ่ หมายถึงตัวอย่างภาพยนตร์ที่ไม่มีการใช้เทคนิคการตัดต่อแบบอื่นเลยหรือมีใช้บ้างเพียง 1-2 ข้อความ โดยมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการตัดต่อรูปแบบนี้จำนวน 25 เรื่อง ซึ่งเป็นรูปแบบที่นิยมใช้มากที่สุด

2. กลุ่มที่ใช้การจางในตอนต้นและการตัดตรงในตอนท้าย หมายถึงภาพยนตร์ที่ส่วนใหญ่ตอนต้นของตัวอย่างภาพยนตร์จะดำเนินเรื่องอย่างช้าๆ และจังหวะของเรื่องจะรวดเร็วขึ้นในตอนท้าย โดยมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการตัดต่อรูปแบบนี้จำนวน 12 เรื่องด้วยกัน ซึ่งเป็นรูปแบบที่นิยมใช้มากเป็นอันดับ 2

3. กลุ่มที่ใช้การจางและการตัดตรงเป็นส่วนใหญ่ คือตัวอย่างภาพยนตร์ที่จะใช้เทคนิคการตัดต่อทั้งสองแบบนี้สลับกันเป็นข้อความหรือชุดข้อความ โดยไม่ได้เรียงลำดับว่าใช้มากในช่วงต้นหรือช่วงท้ายเหมือนในกลุ่มที่ 2 โดยมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการตัดต่อรูปแบบนี้จำนวน 5 เรื่องด้วยกัน

4. กลุ่มที่ใช้การจางในส่วนที่เป็นตัวอักษรและการตัดตรงในส่วนที่เป็นภาพ โดยมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการตัดต่อรูปแบบนี้จำนวน 4 เรื่อง

5. กลุ่มที่ใช้เทคนิคการตัดต่อทุกประเภทผสมกันไปขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเรื่อง โดยมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการตัดต่อรูปแบบนี้จำนวน 4 เรื่อง

จะเห็นได้ว่ารูปแบบเทคนิคการตัดต่อที่นิยมใช้ ในตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างมากที่สุดคือรูปแบบการใช้การตัดตรงหรือใช้การตัดตรงเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากการนำเสนอสารในตัวอย่างภาพยนตร์มีข้อจำกัดในด้านเวลา ซึ่งตัวอย่างภาพยนตร์จะมีความยาวระหว่าง 1.30 – 5 นาที ดังนั้นเพื่อที่จะสามารถนำเสนอภาพฉากได้ในจำนวนมากและสามารถเล่าเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ตัวอย่างภาพยนตร์ส่วนใหญ่จึงใช้รูปแบบเทคนิคการตัดตรงทั้งหมดหรือใช้การตัดตรงเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสามารถทำให้การตัดต่อข้อความในจำนวนมากเรียงต่อกันอย่างต่อเนื่องในเวลาอันสั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ในขณะที่การใช้เทคนิคการตัดต่อแบบการจางจะทำให้จังหวะในการเล่าเรื่อง

ช้าลงและนุ่มนวลขึ้น จึงเป็นที่นิยมในการใช้เล่าเรื่องในตอนต้นของตัวอย่างภาพยนตร์ที่เป็นช่วงเกริ่นเรื่องและจังหวะของเรื่องดำเนินไปอย่างช้าๆ

การเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์

จากการศึกษาในด้านการเล่าเรื่องของตัวอย่างภาพยนตร์ทั้ง 50 เรื่องนี้ ทำให้สามารถจัดรูปแบบการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ออกเป็นรูปแบบดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเล่าเรื่องด้วยภาพประกอบกับดนตรี หมายถึงตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้การเล่าเรื่องด้วยส่วนที่เป็นภาพอันได้แก่ภาพที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์และส่วนที่เป็นตัวอักษรประกอบกับการใช้ดนตรีประกอบ โดยถึงแม้ว่าจะมีการใช้เสียงประเภทอื่นแต่จะไม่มีส่วนในการเล่าเรื่อง ซึ่งมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการเล่าเรื่องรูปแบบนี้จำนวน 4 เรื่องด้วยกัน

2. รูปแบบการเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงพูดเป็นหลัก หมายถึงตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้ภาพและเสียงพูดของตัวละครในการดำเนินเรื่อง โดยที่เสียงประเภทอื่นๆ จะไม่มีส่วนสำคัญในการเล่าเรื่องเท่าเสียงพูด ซึ่งมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการเล่าเรื่องรูปแบบนี้จำนวน 8 เรื่องโดยจะเป็นตัวอย่างภาพยนตร์ตลกทั้งหมด

3. รูปแบบการเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงพูดประกอบกับดนตรีหรือเพลงประกอบ หมายถึงตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้การเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงพูดโดยที่มีการใช้ดนตรีหรือเพลงประกอบไปด้วยเป็นหลัก และทั้ง 3 องค์ประกอบมีส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่องและให้อารมณ์ของเรื่อง ซึ่งมีตัวอย่างภาพยนตร์ที่ใช้รูปแบบการเล่าเรื่องรูปแบบนี้จำนวน 38 เรื่อง ซึ่งเป็นรูปแบบการเล่าเรื่องที่นิยมใช้มากที่สุดในตัวอย่งภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์

จะเห็นได้ว่าตัวอย่างภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะใช้รูปแบบการเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงพูดประกอบกับดนตรีหรือเพลงประกอบ ซึ่งเป็นรูปแบบการเล่าเรื่องที่สามารถให้อรรถรสของการเล่าเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากรูปแบบการเล่าเรื่องรูปแบบนี้จะเป็นการเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงพูดประกอบกับดนตรีประกอบในช่วงต้นของการเล่าเรื่อง ในขณะที่ช่วงหลังจะเป็นการเล่าเรื่องด้วยภาพประกอบกับดนตรีหรือเพลงประกอบที่ให้อารมณ์ หรือมีเนื้อเพลงที่สามารถเล่าเรื่องได้ตามภาพที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ ซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแบบการเล่าเรื่องรูปแบบนี้ มีการใช้องค์ประกอบทั้งด้านภาพและเสียงที่หลากหลายและครบถ้วน ทำให้สามารถเล่าเรื่องและสร้างอารมณ์ร่วมได้เป็นอย่างดีที่สุด

นอกจากนั้นในด้านของการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ หากพิจารณาจากการลำดับเรื่องราวในการนำเสนอสารในตัวอย่งภาพยนตร์แล้ว จะสามารถสรุปเป็นหลักของการลำดับการเล่าเรื่องราวในตัวอย่งภาพยนตร์ได้เป็น 3 ช่วงหลักดังต่อไปนี้

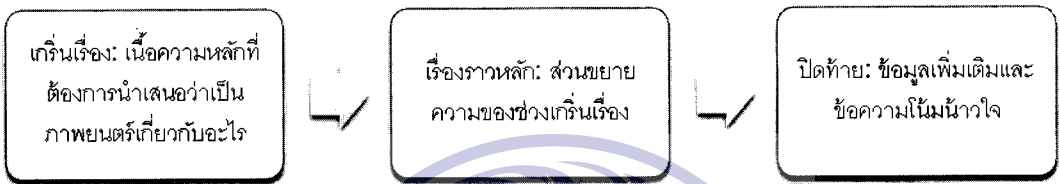
1. ช่วงเกริ่นเรื่อง จะเป็นช่วงที่มีการนำเสนอชื่อบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์ซึ่งอาจนำเสนอในตอนเริ่มต้นตัวอย่างภาพยนตร์หรือนำเสนอในตอนท้ายของช่วงเกริ่นเรื่องก็ได้ และเป็นช่วงของเนื้อความหลักที่ต้องการนำเสนอว่าเป็นภาพยนตร์เกี่ยวกับอะไร ประกอบด้วยชุดฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ หรือชุดฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์สลับกับส่วนที่เป็นตัวอักษร

2. ช่วงเรื่องราวหลัก หรือเรียกได้ว่าเป็นส่วนขยายความของช่วงเกริ่นเรื่อง โดยจะเป็นเรื่องราวที่ลงในรายละเอียดของเรื่องมากขึ้น ซึ่งการเล่าเรื่องในช่วงนี้จะประกอบด้วยชุดฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ตัดสลับกัน หรืออาจจะใช้เป็นฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์สลับกับส่วนที่เป็นตัวอักษร

3. ช่วงปิดท้าย จะเป็นช่วงสำหรับการให้ข้อมูลเพิ่มเติมและการนำเสนอข้อความโน้มน้าวใจ โดยจะประกอบด้วยส่วนที่เป็นตัวอักษรให้ข้อมูลรายละเอียด

ชื่อภาพยนตร์ ชื่อนักแสดง ชื่อผู้กำกับและกำหนดการฉาย โดยที่อาจมีการแทรกฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ หลังการนำเสนอชื่อภาพยนตร์หรือไม่ก็ได้

แผนภาพที่ 1: ลำดับการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์

กล่าวโดยสรุปคือ การลำดับเรื่องราวในตัวอย่างภาพยนตร์จะมีการลำดับเรื่องโดยแบ่งเป็น 3 ช่วงหลักดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยจะรวบรวมส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์ทั้งส่วนที่เป็นภาพ ส่วนที่เป็นตัวอักษร ส่วนที่เป็นเสียงเข้าไว้ด้วยกัน ด้วยเทคนิคการตัดต่อที่เหมาะสมตามวิธีคิดของผู้ผลิตตัวอย่างแต่ละเรื่อง แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์จะมีรายละเอียดอย่างไร การเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์นั้นมักจบลงที่ความขัดแย้ง (Conflict) ของเรื่องเสมอ โดยจะเว้นบทสรุป (Resolution) ของเรื่องไว้ให้เป็นที่น่าสงสัย

นอกจากนั้นในแง่ของการจัดลำดับสาร พบว่าเนื้อความสำคัญจะอยู่ในช่วงเกริ่นเรื่อง ซึ่งจะเป็นช่วงที่นำเสนอเนื้อความหลักของเรื่องราวทั้งหมดว่า ผู้รับสารกำลังจะได้รับชมเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร และจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใดตั้งแต่ในช่วงเกริ่นเรื่องนี้ โดยที่ในช่วงเรื่องราวหลักจะเป็นการยกตัวอย่างภาพฉากที่ต้องการนำเสนอเพื่อขยายความของข้อความหลักในช่วงเกริ่นเรื่อง หรือเป็นการเล่าเรื่องราวตามข้อความบรรยายที่ใช้แบ่งชุดเหตุการณ์ที่น่าเสนอ แต่อย่างไรก็ดีเหตุการณ์

ทั้งหลายจะเป็นเหตุการณ์ที่ขยายความเนื้อความหลักในตอนต้นทั้งหมด และในช่วงปิดท้ายของตัวอย่างภาพยนตร์จะเป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาพยนตร์ ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลที่ผู้รับสารจะสนใจต้องการรู้ต่อเมื่อผู้รับสารมีความสนใจที่จะชมภาพยนตร์ เนื่องจากผลสำเร็จของสารโน้มน้าวใจในช่วงเกริ่นเรื่องและเรื่องราวหลักแล้วเท่านั้น ซึ่งในแง่ของการจัดลำดับสารแล้ว การจัดลำดับสารในตัวอย่างภาพยนตร์จึงเรียกได้ว่าเป็นการจัดสารแบบ Anticlimax Order คือจัดให้สาระสำคัญอยู่ตอนต้นของข้อความทั้งหมด

2. การใช้สารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย

1) ผู้รับสารกลุ่มเป้าหมาย

■ กลุ่มเป้าหมายของตัวอย่างภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลในระดับอุดมศึกษาและวัยทำงานที่ชื่นชอบภาพยนตร์แนวอิงประวัติศาสตร์ไทย และชื่นชอบผลงานการกำกับของหม่อมเจ้าชาตรี เฉลิมยุคล

■ กลุ่มเป้าหมายของตัวอย่าง ภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายที่ชื่นชอบภาพยนตร์แนวบู๊แอ็คชั่น และชื่นชอบนักแสดงนำที่มีความสามารถทางการแสดงในฉากที่ต้องใช้เทคนิคการต่อสู้สูง

■ กลุ่มเป้าหมายของตัวอย่าง ภาพยนตร์ดลกส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่นและวัยทำงานที่ชื่นชอบภาพยนตร์แนวดลก และชื่นชอบนักแสดงนำหรือผลงานของผู้กำกับที่ส่วนใหญ่จะเป็นนักแสดงดลกที่มีชื่อเสียง

■ กลุ่มเป้าหมายของตัวอย่าง ภาพยนตร์รักวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงวัยรุ่นและผู้ที่ยังชื่นชอบภาพยนตร์แนวรักโรแมนติก

■ กลุ่มเป้าหมายของตัวอย่าง ภาพยนตร์ผีสยองขวัญส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่นและวัยทำงานที่ชื่นชอบภาพยนตร์แนวสยองขวัญที่มีความน่ากลัว

■ กลุ่มเป้าหมายของตัวอย่าง ภาพยนตร์แอนิเมชันส่วนใหญ่จะเป็นเด็กและผู้ใหญ่ที่ชื่นชอบภาพยนตร์แอนิเมชันที่มีความสมจริงและมีคุณภาพ

2) การใช้แหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ในส่วน

ของการใช้แหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือจะเป็นการนำเสนอชื่อบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ และนักแสดงที่มีชื่อเสียงเฉพาะทางที่ตรงกับประเภทของภาพยนตร์ โดยสามารถสรุปปัจจัยที่ทำให้เกิดความน่าเชื่อถือได้ดังต่อไปนี้

■ ด้านความเชี่ยวชาญ ความน่าเชื่อถือ ด้านความเชี่ยวชาญจะพบได้ในแหล่งข้อมูลที่เป็นนักแสดงบู๊ และนักแสดงดลก ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการแสดงเฉพาะทาง และผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีความเชี่ยวชาญในการกำกับภาพยนตร์ประเภทนั้นๆ

■ ด้านความมีบารมี โดยหม่อมเจ้าชาตรีเฉลิมยุคลจะเป็นผู้เดียวที่มีความน่าเชื่อถือในด้านความมีบารมี เนื่องจากยศศักดิ์ของท่านทำให้ท่านเป็นผู้มีบารมีและมีความน่าเชื่อถือ

■ ด้านความจริงใจ ความน่าเชื่อถือ ด้านความจริงใจจะพบได้ในแหล่งข้อมูลที่เป็นนักแสดงที่มีความสามารถทางการแสดงที่มีความจริงใจในการสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้นๆ ได้อย่างน่าเชื่อ และเป็นบุคคลที่คนในสังคมยอมรับว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง

■ ด้านความน่าดึงดูดใจ ความน่าเชื่อถือ ด้านความน่าดึงดูดใจจะพบได้ในแหล่งข้อมูลที่เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและกำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะที่ภาพยนตร์เข้าฉาย โดยความน่าดึงดูดใจนั้นอาจจะเป็นปัจจัยด้านรูปลักษณ์ภายนอกหรือความน่าดึงดูดใจจากความเป็นที่นิยมก็ได้

■ ด้านความแน่นอน ความน่าเชื่อถือ ด้านความแน่นอนจะพบได้ในแหล่งข้อมูลที่ได้รับสารเคยมียประสบการณ์มาก่อน เช่น ในภาพยนตร์ที่เป็นภาพยนตร์ภาคต่อจะมีความน่าเชื่อถือด้านความแน่นอนจากความสำเร็จของภาพยนตร์ในภาคแรกที่จะเป็นสิ่งที่รับประกันว่าจะได้รับผลตอบแทนที่เคยได้เช่นเดียวกับในภาคแรก

■ ด้านความน่าไว้วางใจ ความน่าเชื่อถือ ด้านความน่าไว้วางใจจะพบได้ในแหล่งข้อมูลที่เป็นบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง สามารถเป็นสิ่งที่รับประกันได้ว่าภาพยนตร์ที่สร้างโดยบริษัทนั้นๆ จะมีคุณภาพที่ดี

3) ผลประโยชน์ที่จะได้รับ สำหรับสารเพื่อการโน้มน้าวใจในด้านผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับจากการชมภาพยนตร์มีความแตกต่างกันตามประเภทของภาพยนตร์ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

■ การนำเสนอผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับในตัวอย่างภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่คือ ความคุ้มค่าจากการทุ่มทุนในการสร้างภาพยนตร์ที่ต้องใช้การศึกษาค้นคว้าจากประวัติศาสตร์ และนำเสนอความยิ่งใหญ่สมจริงนั้นออกมาให้ผู้รับสารรู้สึกคุ้มค่าที่จะแลกกับค่าตัวและเวลาที่จะเสียไป

■ การนำเสนอผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับในตัวอย่างภาพยนตร์บู๊ส่วนใหญ่คือความคุ้มค่าที่ได้รับจากการชมการแสดงที่ทุ่มเทของนักแสดงที่มีความสามารถในการแสดงบทบาทศิลปะการต่อสู้ที่สามารถทำได้ยาก และความทุ่มทุนของการใช้ภาพที่สร้างด้วยเทคนิคพิเศษ

■ การนำเสนอผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับในตัวอย่างภาพยนตร์ตลกส่วนใหญ่คือความคุ้มค่าที่จะได้เติมเต็มอารมณ์ ได้ระบายความเครียดไปกับการหัวเราะในภาพยนตร์

■ การนำเสนอผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับในตัวอย่างภาพยนตร์รักวัยรุ่นคือ การได้รับรู้ประสบการณ์ความรักใหม่ๆ จากในภาพยนตร์และการได้มีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวในภาพยนตร์ที่ผู้รับสารเคยมีประสบการณ์ร่วมในเหตุการณ์คล้ายๆ กัน

■ การนำเสนอผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับในตัวอย่างภาพยนตร์ผีของขวัญคือความคุ้มค่าที่ผู้รับสารจะได้เติมเต็มอารมณ์กลัวไปพร้อมกับเรื่องราวในภาพยนตร์ และได้ปลดปล่อยความกลัวนั้นออกมา ซึ่งเป็นการระบายความเครียดอย่างหนึ่งเช่นกัน

■ การนำเสนอผลประโยชน์ที่ผู้รับสารจะได้รับในตัวอย่างภาพยนตร์แอนิเมชันคือความคุ้มค่าของการรับชมภาพยนตร์แอนิเมชันที่ทุ่มทุนสร้างอย่างสมจริงและมีคุณภาพเทียบเท่ากับแอนิเมชันระดับโลก

4) ความชัดเจนของสาร ตัวอย่างภาพยนตร์จำเป็นจะต้องมีความชัดเจนในประเภทของภาพยนตร์และกลุ่มเป้าหมาย โดยการใช้ภาพ เสียง และการเล่าเรื่องที่เหมาะสมตรงกับความต้องการของผู้รับสาร โดยด้านความชัดเจนของตัวสารในด้านส่วนที่เป็นเสียงอาจไม่จำเป็นต้องสามารถฟังได้ชัดเจนทุกถ้อยคำแต่จะต้องไม่มีผลกระทบต่อการดำเนินเรื่อง เนื่องจากยังคงสามารถรักษารมณ์ของเรื่องได้จึงไม่มีผลกระทบในด้านความชัดเจนของสารแต่อย่างใด

5) จังหวะและบริบทแวดล้อม มีการใช้นักแสดงที่มีชื่อเสียงในขณะนั้นมาเป็นจุดดึงดูดใจในตัวอย่างภาพยนตร์ หรือในกรณีที่ภาพยนตร์ภาคต่อจะมีการใช้ปัจจัยด้านความสำเร็จของภาพยนตร์ในภาคก่อนหน้านั้นมาเป็นจุดดึงดูดใจ

6) สไตล์แกน ในการใช้สไตล์แกนจะมีความแตกต่างกันไปตามแต่ประเภทของภาพยนตร์ ดังนี้

■ ภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จะใช้สไตล์แกนเป็นข้อความแสดงความฮึกเหิม และเพื่อรับประกันคุณภาพ

■ ภาพยนตร์บู๊จะใช้สไตล์แกนสำหรับชูประเด็นนักแสดงและความสามารถของนักแสดง

■ ภาพยนตร์ตลกจะใช้สไตล์แกนสำหรับรับประกันความตลกหรือความสนุกสนานของเรื่องราว หรือชูประเด็นนักแสดงตลกที่มีชื่อเสียง

■ ภาพยนตร์รักวัยรุ่นจะใช้สไตล์แกนที่เกี่ยวกับเรื่องราวในภาพยนตร์และเพื่อให้ผู้รับสารได้เทียบเคียงกับประสบการณ์ส่วนตัวที่ตรงกับในเรื่องราว

■ ภาพยนตร์ผีของขวัญจะใช้สไตล์แกนที่เกี่ยวกับเรื่องราว และชูประเด็นด้านผู้กำกับ

■ ภาพยนตร์แอนิเมชันจะใช้ไสแกนที่เกี่ยวกับเรื่องราวในภาพยนตร์และคุณภาพของภาพยนตร์

7) การใช้ภาษา การใช้ภาษาพูดในสมัยปัจจุบันและใช้ภาษาตามสมัยนิยม เป็นการใช้ภาษาในตัวอย่างภาพยนตร์ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในตัวอย่างภาพยนตร์แทบทุกประเภทของภาพยนตร์ โดยยกเว้นตัวอย่างภาพยนตร์ประเภทภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จะใช้ภาษาไทยโบราณเนื่องจากเป็นเรื่องราวในสมัยก่อน และตัวอย่างภาพยนตร์ประเภทภาพยนตร์ตลกที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับคนอีสานหรือคนเหนือจะมีการใช้เสียงพูดในภาษานั้นๆ ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับความสมจริงและความสอดคล้องกับเรื่องราว

8) เสนอแนะให้กระทำ จากการศึกษาตัวอย่างภาพยนตร์ทั้ง 50 เรื่อง พบว่า ภาพยนตร์ตัวอย่างทุกเรื่องไม่ได้มีการเสนอแนะให้เกิดการกระทำ ดังนั้นในการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์จึงไม่จำเป็นจะต้องใช้การเสนอแนะให้กระทำโดยตรง แต่ควรใช้ภาพและเรื่องราวที่ตรงกับความต้องการของผู้รับสารเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการที่จะติดตามชมเรื่องราว

9) เนื้อความและโครงสร้างสาร ปัจจัยด้านโครงสร้างสารที่ใช้เป็นหลักในตัวอย่างภาพยนตร์ทุกเรื่องคือการสร้างตำนานและเรื่องราว โดยจะแบ่งเป็นการสร้างเรื่องราวเป็นหลักและการสร้างเรื่องราวเป็นโครงเรื่องอย่างคร่าว โดยตัวอย่างภาพยนตร์ส่วนใหญ่ในประเภทอิงประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์บู๊ ภาพยนตร์รักวัยรุ่น ภาพยนตร์ผีของขวัญ และภาพยนตร์

แอนิเมชันจะใช้การสร้างตำนานและเรื่องราวเป็นหลักในการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจ ในขณะที่ภาพยนตร์ตลกในบางเรื่องจะใช้การสร้างเรื่องราวเป็นโครงเรื่องอย่างคร่าวๆ โดยจะเน้นที่การนำเสนอฉากตลกเท่านั้น นอกจากนั้นแล้วยังมีการใช้การดึงดูดทางอารมณ์มาใช้เพื่อโน้มน้าวใจอีกด้วย โดยภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จะใช้การดึงดูดทางอารมณ์ด้วยภาพฉากการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่สร้างอารมณ์อีกหิม ภาพยนตร์บู๊จะใช้การดึงดูดทางอารมณ์ด้วยภาพฉากต่อสู้ที่เร้าใจเพื่อสร้างอารมณ์ตื่นเต้นเร้าใจ ภาพยนตร์ตลกจะใช้การนำเสนอภาพฉากที่มีบทตลกเพื่อดึงดูดอารมณ์ขัน ภาพยนตร์รักวัยรุ่นจะใช้การนำเสนอเรื่องราวเพื่อให้เกิดอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวที่ผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายมีประสบการณ์ร่วม ภาพยนตร์ผีของขวัญจะใช้การนำเสนอฉากน่ากลัวและฉากผีเพื่อสร้างอารมณ์กลัว ภาพยนตร์แอนิเมชันจะใช้การนำเสนอเรื่องราวในแบบการ์ตูนที่สนุกสนานเพื่อสร้างอารมณ์ร่วมระหว่างผู้ชมและตัวอย่างภาพยนตร์

3. ลักษณะเด่นร่วมกันของตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทยแต่ละประเภทของภาพยนตร์

ในภาพยนตร์แต่ละประเภทของตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างจะมีลักษณะเด่นร่วมกันอยู่หลายประการด้วยกัน แต่ลักษณะเด่นที่เห็นได้ชัดและเป็นลักษณะที่เฉพาะเจาะจงในแต่ละประเภทของภาพยนตร์มีดังต่อไปนี้

■ ลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์คือ การนำเสนอภาพฉากที่ยิ่งใหญ่มีการทุ่มทุนสร้างสูง และความสมจริงในด้านต่างๆ

อันได้แก่ ตัวละคร เครื่องแต่งกาย ฉาก เครื่องประกอบฉาก ความสมจริงในการใช้เทคนิคพิเศษ

■ ลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์ บู้คือ การใช้ภาพฉาก และการแสดงในบทบาทที่ต้องใช้ความสามารถในการต่อสู้สูงมาเป็นจุดดึงดูดใจ และการชูประเด็นเรื่องนักแสดงนำที่มีความสามารถด้านศิลปะการต่อสู้

■ ลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์ ตลกคือ การนำเสนอมุขตลกและฉากตลกหลากหลายฉาก และการนำเสนอด้านนักแสดงนำที่เป็นนักแสดงตลกชื่อดัง

■ ลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์ รักวัยรุ่นคือ การนำเสนอประเด็นเรื่องราวที่โดนใจ มีความน่าสนใจซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่สามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวันแต่ไม่เคยมีใครหยิบมาเล่า ทำให้รู้สึกถึงประสบการณ์ร่วมกันกับเรื่องราวได้

■ ลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์ ผิสมของขวัญคือการนำเสนอภาพฉากของความน่ากลัว ผสมผสานกับเรื่องราวที่จับประเด็นน่าสนใจและมีความน่ากลัวอยู่ในตัว

■ ลักษณะเด่นของตัวอย่างภาพยนตร์ แอนิเมชันคือ การนำเสนอภาพที่สร้างสรรค์อย่างสวยงามด้วยเทคนิคพิเศษอย่างพิถีพิถันมีคุณภาพและมีความสมจริง โดยเรื่องราวที่จะเป็นเรื่องที่สนุกสนาน ผจญภัย ในแนวแฟนตาซี

อภิปรายผลการวิจัย

1. แนวคิดการเล่าเรื่องในภาพยนตร์กับการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์

จากการศึกษาการนำเสนอเนื้อหาสาระในตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 50 เรื่อง ทำให้เห็นได้ว่า

ปัจจัยของความสำเร็จในการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อตัวอย่างภาพยนตร์นี้ นอกจากปัจจัยด้านภาพและเสียงแล้ว ยังมีปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งอีกประการหนึ่งคือ ปัจจัยด้านการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ ซึ่งในด้านการเล่าเรื่องนั้นจะเป็นการร้อยเรียงกันของส่วนที่เป็นภาพส่วนที่เป็นเสียง และเทคนิคการตัดต่อเข้าไว้ด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว หรือเรียกได้ว่าการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์คือภาพรวมทั้งหมดของตัวอย่างภาพยนตร์นั่นเอง ซึ่งการเล่าเรื่องนี้มีลักษณะที่แตกต่างจากการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ทั้งเรื่อง โดยจะอภิปรายดังต่อไปนี้

จากการศึกษาส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์จึงทำให้เห็นได้ว่าการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และในตัวอย่างภาพยนตร์นั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เป็นการนำชุดเหตุการณ์มาเรียงต่อกัน โดยแต่ละชุดของเหตุการณ์จะมีความเกี่ยวเนื่องกันในลักษณะของความเป็นเหตุเป็นผล หากเป็นการเล่าเรื่องแบบที่ยึดหลักเหตุผล แต่เหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องไม่จำเป็นที่จะต้องเรียงกันเป็นเส้นตรง หรือเรียงตามลำดับเวลาก่อนหลังก็ได้ ถึงแม้ว่าการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นการเล่าเรื่องแบบตามลำดับเวลาก็ตาม (Warran Buckland, 2008) ในขณะที่การเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ที่ได้ทำการศึกษามานั้นคือใช้การเล่าเรื่องด้วยชุดภาพที่นำมาเรียงต่อกันเพื่อให้ได้เรื่องราวตามที่ต้องการจะนำเสนอ โดยเรื่องราวที่นำเสนอานั้นอาจจะไม่ตรงกับเรื่องราวในภาพยนตร์จริงทั้งหมด กล่าวคือจะเป็นเรื่องราวที่คัดเลือกในประเด็นสำคัญ หรือประเด็นที่มีความน่าสนใจมานำเสนอเท่านั้น โดยอาจจะนำมาลำดับเวลาของเรื่องใหม่ที่จะตรงกับภาพยนตร์เรื่องเดิมหรือไม่ก็ได้

นอกจากนั้น รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม (2546) ยังได้กล่าวว่า บทภาพยนตร์เป็นรูปแบบหนึ่งของการ

เล่าเรื่องที่มีปัจจัยสำคัญเดียวกันคือประกอบด้วยแก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (plot) การแสดง (drama) ความขัดแย้ง (Conflict) จุดสูงสุด (Climax) บทสรุปของเรื่อง (resolution) และบทพูด (dialogue) และเมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาร่วมประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์แล้ว จะเห็นได้ว่า บทหรือการดำเนินเรื่องของตัวอย่างภาพยนตร์ส่วนใหญ่นำเสนอในแทบทุกองค์ประกอบที่มีในบทภาพยนตร์ เว้นแต่จะไม่นำเสนอจุดสูงสุด (Climax) และบทสรุปของเรื่อง (resolution) โดยจะเน้นที่การเล่าโครงเรื่อง (plot) การแสดง (drama) และบทพูด (dialogue) และมักจะทิ้งท้ายเรื่องราวไว้ให้จบลงด้วยความขัดแย้ง (Conflict) เพื่อให้เกิดความต้องการอยากรู้เรื่องราวในบทสรุปของเรื่อง

โดยผลการวิจัยจากการวิเคราะห์การเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิกา สมภพกุลเวช (2544) ที่สรุปไว้ว่า “ภาพยนตร์ตัวอย่างมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาและสถานการณ์ในภาพยนตร์โดยการใช้ฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ประกอบกับเสียงบรรยาย ตัวอักษร เสียงประกอบ และเพลงหรือดนตรีประกอบ โดยจะนำเสนอฉากที่เลือกจากภาพยนตร์มาตัดต่อเข้าด้วยกันอย่างไม่ต่อเนื่องกันในแง่ลำดับเวลาดังที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ ดังนั้นผู้ชมจึงต้องทำหน้าที่ปะติดปะต่อและตีความภาพยนตร์ตัวอย่างที่มีลักษณะการนำเสนออย่างกำกวม”

กล่าวโดยสรุปคือแม้ว่าการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์จะมีความแตกต่างจากการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ แต่อย่างไรก็ดี การเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ยังยึดหลักตามการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ เพียงแต่จะมีการปรับเปลี่ยนในการเรียบเรียงลำดับเวลาของเรื่อง หรือใช้การเลือกนำเสนอเรื่องราวเฉพาะบาง

ส่วนที่สามารถสร้างความสนใจใคร่รู้ให้กับผู้รับสารซึ่งก็คือการดำเนินเรื่องราวให้หยุดอยู่ที่ประเด็นความขัดแย้งของเรื่อง โดยไม่เล่าไปถึงบทสรุปของเรื่อง

2. แนวคิดเรื่องสารเพื่อการโน้มน้าวใจ Wilcox (2005) ได้กล่าวไว้ว่า “ในการวางแผนการสร้างสารที่ใช้ในการสื่อสารจะต้องตัดสินใจว่าสารหลัก (Key Message) ที่ต้องการจะส่งออกไปนั้นคืออะไร และต้องการให้ผู้รับสารคิดอย่างไร เชื่ออย่างไร และปฏิบัติอย่างไร” ซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์การนำเสนอเนื้อหาสารและการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจทำให้เห็นได้ว่าตัวอย่างภาพยนตร์ทั้ง 50 เรื่องมีการวิเคราะห์ผู้รับสารและนำเสนอสารให้ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นปัจจัยหลักอย่างหนึ่งที่ทำให้ประสบความสำเร็จในด้านรายได้ของภาพยนตร์ โดยในตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภทจะมีผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้นสารที่ส่งออกไปไม่ว่าจะเป็นในส่วน of ส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์ อันได้แก่ ส่วนที่เป็นภาพ ส่วนที่เป็นเสียง รูปแบบการเล่าเรื่อง และข้อมูลที่น่าสนใจเพื่อโน้มน้าวใจ จึงมีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเภทของภาพยนตร์ ซึ่งสอดคล้องกับที่ กาญจนา แก้วเทพ (2551) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการออกแบบสารว่า คือการคัดเลือกข้อมูลและกำหนดรูปแบบการนำเสนอให้เหมาะสมกับผู้รับสาร

นอกจากนั้น Wilcox ยังได้กล่าวอีกว่า “สารที่ส่งออกไปจะต้องมีความเป็นไปได้ เชื่อถือได้ มีความเป็นจริง และสามารถนำมาโน้มน้าวใจได้ นอกจากนั้นสารจะต้องมีความชัดเจน และเข้าใจได้ในคำหรือวลีที่คุ้นเคย โดยสิ่งที่สำคัญที่สุดคือจะต้องสามารถทำให้ผู้รับสารประจักษ์ว่าความคิดที่นำเสนอเป็นประโยชน์ต่อผู้รับสาร” ซึ่งในตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 50 เรื่องนี้

มีความชัดเจนในสารที่สื่อสารออกมา และแน่นอนว่าสามารถโน้มน้าวใจผู้รับสารได้ โดยการใช้การดึงดูดใจด้วยอารมณ์เป็นหลักโดยจะเป็นอารมณ์ร่วมที่เกิดขึ้นจากเรื่องราวที่ได้รับ หรือภาพฉากประกอบเสียงเพลงหรือดนตรีที่สร้างให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกตามที่ตัวอย่างภาพยนตร์ต้องการนำเสนอ และยิ่งไปกว่านั้นในตัวอย่างภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษานี้ ส่วนใหญ่จะมีการใช้วิธีที่สามารถจดจำได้ง่าย มาช่วยเสริมในการโน้มน้าวใจอีกด้วย

และจากการศึกษาประเด็นร่วมกันในลักษณะของตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภท ทำให้สามารถสรุปได้ว่าปัจจัยหลักของสารเพื่อโน้มน้าวใจในตัวอย่างของภาพยนตร์แต่ละประเภทคืออะไรบ้าง ดังต่อไปนี้

■ ตัวอย่างภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จะมีลักษณะเด่นในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจคือ การใช้ภาพฉากที่ยิ่งใหญ่มีการทຸ່ມทุนสร้างสูง และความสมจริงในด้านต่างๆ อันได้แก่ ตัวละคร เครื่องแต่งกาย ฉากเครื่องประกอบฉาก ความสมจริงในการใช้เทคนิคพิเศษ โดยจะไม่เน้นการนำเสนอสารด้านเรื่องราวเท่าใดนัก เนื่องจากผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายจะเป็นผู้ที่สนใจเรื่องราวในประวัติศาสตร์และรู้เรื่องราวที่อยู่แล้ว ดังนั้นปัจจัยด้านเรื่องราวจึงไม่สำคัญเท่าการนำเสนอภาพที่ผู้รับสารต้องการจะเห็นประวัติศาสตร์ที่เคยเป็นตัวแทนสื่อออกมาโลดแล่นเป็นภาพที่จับต้องได้

■ ตัวอย่างภาพยนตร์บู๊จะมีลักษณะเด่นในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจคือ การใช้ภาพฉาก และการแสดงในบทบาทที่ต้องใช้ความสามารถในการต่อสู้สูงมาเป็นจุดดึงดูดใจ เนื่องจากผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายจะเป็นกลุ่มผู้ที่ชื่นชอบภาพยนตร์ที่มีฉากบู๊แอ็คชั่น ดังนั้นการนำเสนอภาพความต้องการของผู้รับสารจึงมีความสำคัญกว่าในส่วน of เรื่องราว

■ ตัวอย่างภาพยนตร์ตลกจะมีลักษณะเด่นในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจคือการนำเสนอชุดฉากตลกหลากหลายฉากที่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินเรื่องหรือไม่ก็ได้ เนื่องจากผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายของภาพยนตร์ตลกจะเลือกชมภาพยนตร์ที่มีมุขตลกที่สร้างอารมณ์ขันได้ และนอกจากนั้นการนำเสนอด้านนักแสดงนำที่เป็นนักแสดงตลกชื่อดังก็เป็นลักษณะเด่นอีกประการหนึ่ง ซึ่งนักแสดงตลกแต่ละคนจะมีความสามารถและแนวทางเฉพาะตัวที่ทำให้ผู้ชมที่ชื่นชอบในแนวทางเฉพาะนั้นๆ เกิดความสนใจที่จะรับชมภาพยนตร์นั้นเอง

■ ตัวอย่างภาพยนตร์รักวัยรุ่นจะมีลักษณะเด่นในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจคือ ในด้านการนำเสนอประเด็นเรื่องราวที่โดนใจและสามารถดึงดูดใจกลุ่มผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายที่ส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงวัยรุ่น โดยการใช้เรื่องราวและประโยคเด็ดในตัวอย่างภาพยนตร์ที่มักจะสร้างอารมณ์ร่วมจากการที่มีประสบการณ์ร่วมกันกับเรื่องราวในตัวอย่างภาพยนตร์มาเป็นจุดดึงดูดใจ

■ ตัวอย่างภาพยนตร์ผีสยองขวัญจะมีลักษณะเด่นในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจคือ การนำเสนอภาพฉากของความน่ากลัว ผสมผสานกับเรื่องราวที่จับประเด็นน่าสนใจและมีความน่ากลัวอยู่ในตัว เนื่องจากผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายของภาพยนตร์ประเภทนี้จะชื่นชอบความน่ากลัวของภาพยนตร์และต้องการที่จะปลดปล่อยอารมณ์และรู้สึกกลัวไปกับเรื่องราว ซึ่งในการสร้างให้เกิดอารมณ์กลัวนั้นจะทำได้จากการนำเสนอเรื่องราวและภาพฉากที่น่ากลัวนั่นเอง

■ ตัวอย่างภาพยนตร์แอนิเมชันจะมีลักษณะเด่นในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจคือด้านการเสนอภาพที่สร้างสรรค์อย่างสวยงามด้วยเทคนิคพิเศษอย่าง

พิธีพิธีอันมีคุณภาพและมีความสมจริง โดยเรื่องราวที่เล่าจะเป็นเรื่องที่สนุกสนาน ผจญภัย ในแนวแฟนตาซี เนื่องจากผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่เป็นเด็กนั่นเอง

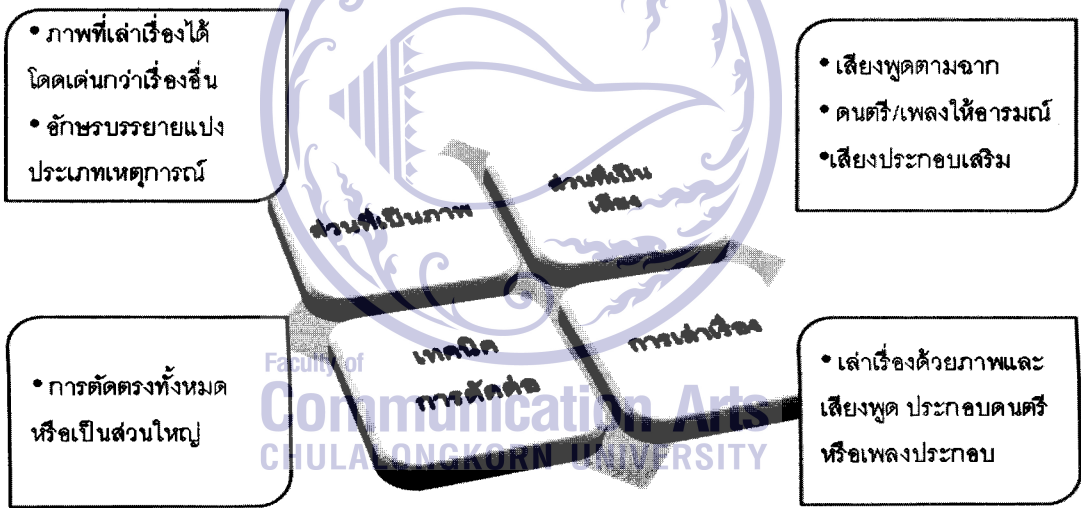
กล่าวโดยสรุปคือ ในด้านสารเพื่อการโน้มน้าวใจ ปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งคือผู้รับสาร โดยสารที่จะสื่อสารออกไปต้องสามารถตอบสนองความต้องการของผู้รับสารได้จึงจะประสบความสำเร็จในการโน้มน้าวใจให้ผู้รับสารคล้อยตามความคิดที่จะนำเสนอได้ ซึ่งในที่นี้หมายถึง การโน้มน้าวใจให้ผู้รับสารเกิดความต้องการชม

ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ จากการรับชมตัวอย่างภาพยนตร์นั่นเอง

3. แนวทางการนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทย

จากผลการวิจัยด้านส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์ทั้ง 50 เรื่อง ทำให้สามารถเสนอแนวทางในการนำเสนอเนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์ได้ดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 2: แนวทางในการนำเสนอสารในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดของภาพยนตร์ไทย

กล่าวคือ ส่วนที่เป็นภาพ ควรใช้ฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ที่สามารถเล่าเรื่องราวได้ และแสดงความโดดเด่นของภาพยนตร์ที่เหนือกว่าภาพยนตร์เรื่องอื่น โดยลักษณะของการใช้ส่วนที่เป็นตัวอักษรนอกจากใช้บอกข้อมูลทั่วไปแล้วควรใช้เพื่อการบรรยายเรื่องราว โดยแบ่งเป็นประเภทของเหตุการณ์ที่ต้องการนำเสนอออกเป็นชุดเหตุการณ์โดยใช้ข้อความที่สร้างให้เกิดอารมณ์ร่วมได้

ส่วนที่เป็นเสียง ควรใช้เสียงพูดของตัวละครตรงตามฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์เป็นเสียงหลักในการดำเนินเรื่อง และใช้เสียงดนตรีหรือเพลงประกอบที่สอดคล้องกับอารมณ์ของฉากที่ตัดตอนมาจากภาพยนตร์ โดยควรมีการใช้เสียงประกอบช่วยเสริมอารมณ์และความสมจริงของเรื่องราวในจังหวะที่เหมาะสม

สำหรับเทคนิคการตัดต่อ ควรใช้รูปแบบการตัดตรงทั้งหมดหรือใช้การตัดตรงเป็นส่วนใหญ่

เนื่องจากจะทำให้แนะนำเสนอฉากได้หลากหลายในจำนวนมาก และยังสามารถรักษาความต่อเนื่องทางอารมณ์ได้เป็นอย่างดี

ในด้านการเล่าเรื่องในตัวอย่างภาพยนตร์ ควรใช้รูปแบบการเล่าเรื่องด้วยภาพและเสียงพูดของตัวละครประกอบกับการใช้ดนตรีหรือเพลงประกอบที่ช่วยเสริมอารมณ์ในเรื่องให้น่าเชื่อและสร้างอารมณ์ร่วมได้มากขึ้น ซึ่งเป็นรูปแบบการเล่าเรื่องที่สามารถให้อรรถรสของการเล่าเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากการใช้องค์ประกอบทั้งด้านภาพและเสียงที่หลากหลายและครบถ้วนทำให้สามารถเล่าเรื่องได้ และสร้างอารมณ์ร่วมได้เป็นอย่างดีที่สุด

นอกจากการวิเคราะห์ด้านการใช้สารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์แล้ว ผู้วิจัยยังได้นำผลการวิจัยมาวางเป็นแนวทางสำหรับการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์ไทยว่า ควรจะนำเสนอสารเพื่อการโน้มน้าวใจในประเด็นใดบ้างอย่างไร เพื่อ

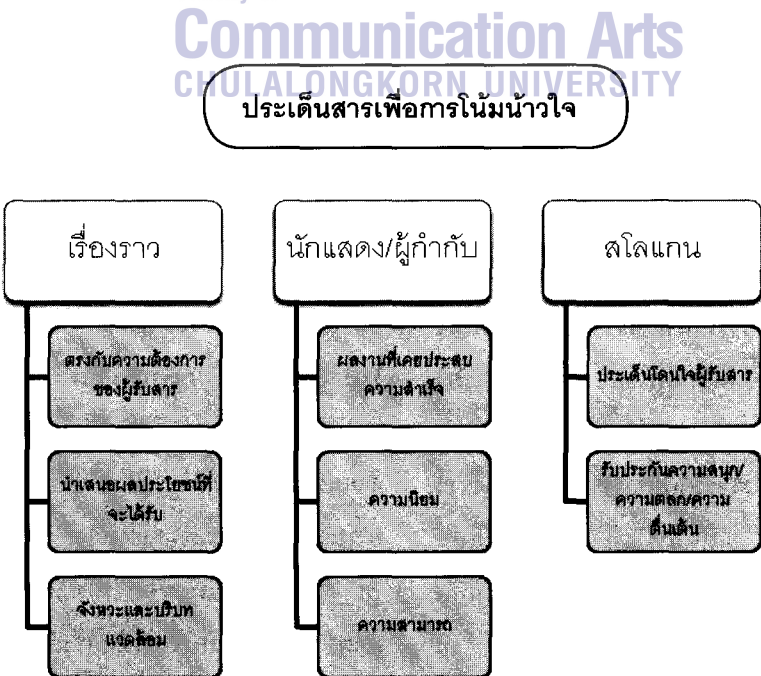
การส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทยอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งได้แก่ประเด็นดังต่อไปนี้

■ ประเด็นการสร้างเรื่องราวที่น่าเสนอในตัวอย่างภาพยนตร์จะต้องตรงกับความต้องการของผู้รับสาร โดยการชูประเด็นที่ตรงกับความสนใจส่วนบุคคลของผู้รับสาร และเสนอให้เห็นผลประโยชน์ที่จะได้รับการชมภาพยนตร์ ทั้งยังควรนำเสนอประเด็นที่เป็นที่นิยมหรือพูดถึงในขณะนั้นมานำเสนอ

■ ประเด็นนักแสดงและผู้กำกับภาพยนตร์ โดยเลือกนำเสนอนักแสดงที่มีชื่อเสียง หรือผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงจากผลงานที่ผ่านมา หรือนำเสนอความสามารถพิเศษของนักแสดง

■ การนำเสนอสโลแกนของภาพยนตร์ โดยใช้สโลแกนที่มีประเด็นโดนใจผู้รับสารจนทำให้สามารถจดจำได้ หรือใช้ในการรับประกันความสนุกสนาน ความตลก หรือความตื่นเต้นเร้าใจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของภาพยนตร์

แผนภาพที่ 3: แนวทางการนำเสนอสารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์เพื่อการส่งเสริมการตลาดภาพยนตร์ไทย

แนวทางการนำเสนอเนื้อหาสาระและการสร้างสารเพื่อการโน้มน้าวใจในตัวอย่างภาพยนตร์ข้างต้นนี้เป็นเพียงแนวทางโดยรวมที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาสารในตัวอย่างภาพยนตร์ไทยทุกประเภทที่ได้รับความนิยม ซึ่งหากพิจารณาแยกตามประเภทของภาพยนตร์แล้ว อาจมีความแตกต่างกันในรายละเอียดบ้างเล็กน้อย นอกจากนี้การนำเสนอเนื้อหาสาระในตัวอย่างภาพยนตร์ให้มีประสิทธิภาพนั้นยังขึ้นอยู่กับความสามารถในการกำกับเชิงศิลป์ที่ไม่สามารถวิเคราะห์ออกมาเป็นแนวทางอย่างตายตัวได้นั่นเอง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

1. งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวอย่างภาพยนตร์ไทยที่สามารถสร้างรายได้สูงสุดอันดับที่ 1-50 จึงมีภาพยนตร์หลายประเภทด้วยกันที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ทำให้ประเด็นในการศึกษาจะเป็นไปอย่างกว้างๆ และไม่ได้เจาะลึกไปที่ตัวอย่างภาพยนตร์

ประเภทใดประเภทหนึ่ง ดังนั้นหากการวิจัยในอนาคตมีการศึกษาตัวอย่างภาพยนตร์ในประเภทที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นน่าจะทำให้สามารถทำการศึกษาได้อย่างลึกซึ้งและละเอียดมากขึ้นกว่านี้ โดยอาจทำการศึกษาตัวอย่างภาพยนตร์ และเก็บตัวอย่างในจำนวนที่มากขึ้นเพื่อให้สามารถสรุปออกมาเป็นตัวชี้วัดคุณภาพของตัวอย่างภาพยนตร์ในประเภทนั้นๆ ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

2. งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาด้านการนำเสนอเนื้อหาสาระในตัวอย่างภาพยนตร์ไทย โดยทำการวิเคราะห์ออกมาเป็นส่วนประกอบของตัวอย่างภาพยนตร์ และทำให้เห็นได้ว่าส่วนประกอบด้านการเล่าเรื่องของตัวอย่างภาพยนตร์นั้นมีความน่าสนใจ ซึ่งสามารถนำไปศึกษาเจาะลึกในด้านการเล่าเรื่องสืบต่อไปได้ โดยจะศึกษาโดยเฉพาะเจาะจงไปที่ตัวอย่างภาพยนตร์ประเภทใดประเภทหนึ่ง หรือนำการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่องเดิมและการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ตัวอย่างมาเปรียบเทียบกันก็ย่อมได้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัจจกร หลุยยะพงศ์ และสมสุข หินวิมาน. หลอน รัก ลับสน ในหนังไทย : ภาพยนตร์ไทยในรอบสามทศวรรษ (พ.ศ. 2520 - 2550) กรณีศึกษาตระกูลหนังผี หนังรัก และหนังยุคหลังสมัยใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สยาม, 2552.
- พนิดา สมภพกุลเวช. บทบาทของภาพยนตร์ตัวอย่างในการนำเสนอเพื่อโน้มน้าวใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม. รายงานผลการวิจัย : ทศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- สิริฎา เกตุเยี่ยม. ปัจจัยการสื่อสารการตลาดที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเลือกชมภาพยนตร์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. สาขาวิชาการโฆษณา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ภาษาอังกฤษ

- Bivins, Thomas H., **Public Relations Writing : The Essentials of Style and Format**. 5th ed. Boston: McGraw Hill, 2006.
- Buckland, Warren. **Film Studies**. Blacklick, OH : McGraw-Hill, 2008.
- Fulton, Giannetti, Louis. **Understanding Movies**. 11th ed. Upper Saddle River, New Jersey : Pearson, 2008.
- Helen **Narrative and Media**. Cambridge: Cambridge University Press, 2005.
- Wilcox, Dennis L. **Public Relations Writing and Media Techniques**. 5th ed. Boston: Pearson/Allyn and Bacon, 2005.